

Interesant
oct. 1933 (Contentada)
de Montblanc

Sr. Lluís Millet

de s. a.

INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS

SECCIÓ FILOLÒGICA

BARCELONA

M. M.

26 Octubre 1933

Sr. Lluís Millet.

Benvolgut amic i venerat mestre: La carta de Vostre m'ha produït una tan forta impressió, que he volgut deixar passar un parell de dies per a contestar-la amb tota calma i serenitat. En primer lloc, tingui la seguretat absoluta que en concepte entre els meus fervents admiradors de l'obra, mai podré enaltida, de l'Orfeó Català i de tot el que representa, i que seria per mi un gran dolor que V. i els seus companys de l'Orfeó m'atribuïssin la més petita hostilitat ni animadversió contra tot ho de l'Orfeó. So us

prego, estimat mestre, que us feu càrrec de la realitat.
La Veu ha canviat d'estil, com hauria pogut veure.
Jo, com a director de la secció d'cultura no disposo
de tot el diari, sinó solament de dues pàgines. Sa us po-
den imaginar, doncs, el conflicte que per a mi signi-
fica quan l'amic Blongueras m'envia per publicar
una ressenya que d'haver-la publicat íntegra hauria
ocupat la quasi totalitat d'una plana. Fins i tot
reverses de la direcció que les ressenyes, (respectant sem-
pre les categories de les entitats que les envien), siguin
breus en tot el possible i que no passin d'una
columna. Com hauria pogut veure la ressenya
de Blongueras, reduïda i tot, gromava el molt
aquesta extensió. Però jo no heu compressió

INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS

SECCIÓ FILOLÒGICA

BARCELONA

i em faig càrrec que V., com a director de l'Or-
 feó, reclami un major espai per a reunir ar-
 xes que com els del diumenge són d'una inen-
 gable transcendència i d'una excepcional im-
 portància. En realitat, tal com avui està orga-
 nitzada, "La Veu" no és més que un diari de dues
 pàgines per tot el referent a la cultura i això, és in-
 suficient quan es presenten solennitats culturals
 com les dels Disfons del diumenge passat, que
 reclamen un gran espai. Jo m'he presumpt

moltíssim de trobar una solució a aquest problema,
sobretot des de pu veig rebre la seva carta, per a mi
tan dolorosa. Jo crec que la solució més pràctica
seria que l'Orfeo sempre pu es tractés d'actes de
gran importància que exigissin una espesa re-
sensa, ja que disposar d'un espai, fora de
"La vida cultural", suficient per donar-li cabu-
da. Jo li prego, estimat mestre, que V. pro-
posi aquesta solució al Sr. Director i ja
l'apoiaré jo per la meua banda. Què tot l'interès
tingui la seguretat absoluta de la meua nete-
tat d'intenció i de la sincera admiració que sent sempre
V. i la seva obra el seu afany sempre.

M. de Montoliu